

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. na skutek zawiadomienia dokonanego przez Prokuraturę Rejonową (...) postanowił wszcząć dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego A. O. przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na naruszeniu postanowień art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych tj. zachowanie w życiu prywatnym wobec męża M. O. w sposób naruszający obowiązek dbałości o godność zawodu, które nadto mogło spowodować podważenie zaufania do zawodu radcy prawnego i zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej.

W dniu 18 marca 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., po przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania radcy prawnego A. O. oraz zapoznaniu się z orzeczeniami lekarskimi dotyczącymi jej stanu zdrowia psychicznego na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowił zawiesić dochodzenie w niniejszej sprawie.

Na powyższe postanowienie M. O. złożył zażalenie, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zapadłego w niniejszej sprawie postanowienia tj. art. 22 §1 k.p.k., poprzez bezzasadne uznanie, że świadek A. O. znajduje się w stanie psychicznym stanowiącym długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania, który wypełnia przesłanki zawieszenia postępowania.

Skarżący podniósł, że z dokumentów przedłożonych przez świadka nie wynika, iż nie może on być świadkiem, wykonywać pracy, czy jego stan uniemożliwia w jakikolwiek inny sposób normalne funkcjonowanie. Sam fakt pogorszenia nastroju i przyjmowania leków, których celem jest ustabilizowanie nastroju nie jest wystarczające do stwierdzenia, że świadek nie może zeznawać zgodnie z wolą i percepcją. Nic bowiem nie wskazuje, iż stan, czy leki zaburzają w jakikolwiek sposób wolę i percepcję, w szczególności, jak wskazano w zaświadczeniach, świadek nie cierpi na chorobę psychiczną. Skarżący zakwestionował możliwość potraktowania obniżonego nastroju związanego z koniecznością bycia świadkiem, czy też np. obwinionym, jako faktycznej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, zbliżonej do choroby psychicznej czy innej ciężkiej choroby. Skarżący wskazał, iż ustawodawca w art. 22 k.p.k. nie bez przyczyny uznał, jako pewien wyznacznik przyczyn zawieszenia postępowania, chorobę psychiczną lub inną ciężką chorobę. Chodzi bowiem o stan poważny, faktycznie długotrwałe uniemożliwiający prowadzenie postępowania, ale też dający się zweryfikować poprzez np. badania lekarskie potwierdzające istnienie choroby.

Negowane postanowienie jest w ocenie skarżącego pochopte, nie poparte żadnymi konkretnymi ustaleniami dającymi się weryfikować w dacie podjęcia, a także w przyszłości. Skarżący wskazał również, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, nie wyjaśnił na czym miałyby polegać sprawdzenie, czy przyczyna zawieszenia ustała.

Rozpoznaj ąc odwołanie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy (...) (...) W. ustalił i zważył, co następuje:

Zarzuty odwołania zasługiwały na uwzględnienie. Postanowienie o zawieszeniu dochodzenia nie ma charakteru trwałego, albowiem nie rozstrzyga o meritum procesu ani też nie stwierdza niedopuszczalności jego prowadzenia. Jest ono związane z długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie procesu, nie zaś z utrudnieniem procedowania. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby u świadka została stwierdzona choroba psychiczna lub inna ciężka choroba o długotrwałym charakterze, uniemożliwiająca udział w postępowaniu i uzasadniająca zawieszenie dochodzenia, bez wskazania okresu tego zawieszenia.

Za długotrwałą przeszkodę, należy uznać trudności występujące w przeprowadzeniu postępowania, które nie wyłączają możliwości prowadzenia postępowania. Zatem nie stanowią długotrwałej przeszkody trudności w niezwłocznym przeprowadzeniu dowodu, za jakie niewątpliwie należy uznać złe samopoczucie podczas przesłuchania świadka, wynikające jak sam świadek zeznał z przebiegu rozprawy rozwodowej z dnia 6 lutego 2019 r.

W takiej sytuacji należy wyznaczyć inny, stosowny termin przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka, a nie zawiesza

dochodzenie.

Sąd nie podważa oceny Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego odnośnie braku możliwości kontynuowania przesłuchania świadka w dniu 18 marca 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego miał prawo odstąpić od przesłuchania, uznając podejmowanie dalszych kroków w tym celu za bezskuteczne. W takim przypadku winien jednak wyznaczyć inny termin, gdyż nie zostały spełnione przesłanki z art. 22 k.p.k. dla zawieszenia dochodzenia.

Uzasadniając zażalenie, skarżący prawidłowo wskazał, iż przedłożone dokumenty o stanie zdrowia świadka nie zawierają takich informacji, które mogłyby wskazywać na trwałą niemożność stawienia się go przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, a tym samym zdecydować o wydaniu postanowienia o zawieszeniu dochodzenia. Treść zaświadczenia lekarskiego z dnia 19 czerwca 2018 r. i 7 grudnia 2018 r., nie dają podstaw do przyjęcia, iż wystąpiła trwała i poważna przeszkoda uniemożliwiająca składanie zeznań zgodnie z wolą i percepcją. Z dokumentów tych nie wynika, że A. O. nie może być świadkiem, wykonywać pracy, bądź w jakikolwiek inny sposób normalnie funkcjonować.

. Sam fakt pogorszonego nastroju i przyjmowania leków, których celem jest ustabilizowanie nastroju nie jest wystarczające do stwierdzenia, że świadek nie może zeznawać zgodnie z wolą i percepcją. Nic bowiem nie wskazuje, iż stan, czy leki zaburzają w jakikolwiek sposób wolę i percepcję, w szczególności iż jak wskazano w zaświadczeniach, świadek nie cierpi na chorobę psychiczną. Dodatkowo należy wskazać

, iż dokumenty te odnoszą się do wcześniejszego okresu niż data przesłuchania świadka i z tego też powodu nie mogą stanowić dowodu na okoliczność stanu zdrowia świadka w dniu 18 marca 2019 r.

Stosownie do powyższego, oraz mając nadto na uwadze, iż w sprawie aktualnie nie występują żadne inne przeszkody, o których stanowi art. 22 §1 k.p.k., należy stwierdzić

, że nie ma podstawy do dalszego utrzymywania niniejszego dochodzenia w stanie zawieszenia.

W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy (...) (...) W. orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Od niniejszego postanowienia służy

ym stronom prawo odwołania do W.

szego Sa#du Dyscyplinarnego za pośrednictwem O.#gowego Sa#du Dyscyplinarnego O.#gowej Izby Radców Prawnych (...) W. w terminie 14 dni od daty doręczenia postanowienia z uzasadnieniem.